

че са решили двамата да бягат,
 че са подирили в гората близка
 убежище. По техните следи,
 от гняв разкъсван, тръгнах сам.
 Елена, лудо влюбена във мене,
 не ме остави... Господарю мой,
 не знам каква бе тая тайна сила,
 но туй бе сила - моята любов
 към Хермия стои се, като сняг.
 Сега е тя за мене само спомен,
 опазен от далечното детинство -
 и в мойта мисъл, в моята душа,
 в зеницата на моето око
 живее само тя - Елена. - Аз бях,
 преди да срещна Хермия, сгоден
 за нея, но за мене скоро тя
 тъй както в тежка болест, се превърна
 в най-блудкава храна. Сега съм здрав,
 възвърна ми се пак вкусът - и дия
 Елена само - нея любя аз,
 по нея нежно аз копнея, верен
 на нея ще остана аз до гроб!
 Каква щастлива ореща, двойки мили! -
 По-сетне всичко ще ни доверите.
 Сега **на** мойта воля ти, Егей,
 се подчини! - След малко тия двойки
 ще дойдат с нас във храма, дето
 ще се сдружат за вечни времена!
 И тъй като изгряла е зората,
 ще трябва да отложим своя лов!
 И ти ще дойдеш с нас в Атина - там

ТЕЗЕЙ. -